

Arrest

nr. 84 288 van 6 juli 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 april 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 maart 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 9 januari 2012 het Rijk binnenkwam, diende op 10 januari 2012 een asielaanvraag in. Dezelfde dag werd, op basis van een onderzoek van vingerafdrukken, vastgesteld dat verzoeker voorheen in Italië verbleef.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verzocht op 26 januari 2012, gelet op artikel 16.1.c van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003/EG), de Italiaanse autoriteiten om de terugname van verzoeker.

1.3. Op 14 februari 2012 stelde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding vast dat, daar de Italiaanse autoriteiten niet binnen de in artikel 20.1.b van de verordening 343/2003/EG bepaalde termijn reageerden op het terugnameverzoek, zij, op basis van artikel 20.1.c van dezelfde verordening geacht werden in te stemmen met de terugname van verzoeker.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 23 maart 2012 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten [N. M.]

[...]

van nationaliteit te zijn Afghanistan

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan ITALIE toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20.1.b/c van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene vroeg op 10/01/2012 asiel in België. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene asiel vroeg in Italië, Otranto, op 31/12/2011. Tijdens zijn verhoor ontkent betrokkene dit. Betrokkene verklaart het grondgebied van de Lidstaten niet te hebben verlaten en vanuit Afghanistan via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk naar België te zijn gereisd waar hij op 09/01/2012 aankwam.

Op 26/01/2012 werd een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.c van de Dublin Verordening aan de Italiaanse autoriteiten verstuurd. Op 14/02/2012 hadden de Belgische autoriteiten nog geen antwoord van Italië ontvangen. Hiermee werd de wettelijke termijn overschreden. Als gevolg hiervan en op basis van art. 20.1.b van de Dublin Verordening wordt Italië de verantwoordelijke staat en dient Italië over te gaan tot terugname van de bovengenoemde persoon (art. 20.1.c). Wij hebben dit aan Italië laten weten via een tacit agreement op 14/02/2012.

Betrokkene haalt als element waarom zijn asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden aan dat hij naar België kwam omdat hij onderweg vernam dat België een goed land is. We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen, neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. Betrokkene vroeg namelijk eerst asiel aan in Italië op 31/12/2011 (eurodac hit).

In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag. Dit impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. Met betrekking tot de overdracht naar Italië en de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming

behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Hij vermeldt enkel 5 dagen in Italië te hebben verbleven alvorens te zijn doorgereisd via Frankrijk. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Italië evenmin concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Noch betrokkene (DVZ, vraag 21), noch zijn advocate, meester [C. V. S.], brengen dergelijke elementen aan.

Betrokkene stelt dat hij vernam dat België een beter land is en zegt niet te willen verblijven in Italië, maar toont dus op geen enkele manier aan op welke wijze zijn mensenrechten in Italië niet gerespecteerd of geschonden zouden zijn. Indien men dergelijke verklaringen aflegt, dan mag er op zijn minst van de asielzoeker worden verwacht dat hij zijn verklaringen concretiseert en zich niet beperkt tot vage verklaringen.

Met betrekking tot de tussenkomst van betrokkene zijn advocate van 08/02/2012 dient dus te worden opgemerkt dat een reëel risico op schending van art. 3 van het EVRM en een vrees voor onmenselijke behandeling in Italië in casu niet wordt geconcretiseerd aan de hand van de ervaringen van betrokkene. We merken bijkomend op dat betrokkene geen asiel aanvraag in Frankrijk, langs waar hij no[cht]ans reisde om naar België te komen.

Het gegeven dat Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijk immense toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten, meer bepaald in Tunesië, Libië en Egypte, betekent nl. niet automatisch dat betrokkene blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Betrokkene brengt dan ook geen enkel element aan waaruit blijkt dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van de Dublin-II-Verordening terug- of overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zaken geldende internationale regelgeving zou onderzoeken. Integendeel, betrokkene ontkent zijn asielaanvraag in Italië. Met betrekking of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen de overdracht naar het voor de asielaanvraag verantwoordelijke land zouden rechtvaardigen, haalde betrokkene geen concrete elementen aan (DVZ vraag 21). Op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen kan er geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Italiaanse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Italië er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar Afghanistan of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar Afghanistan of het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven dagen op voorhand in kennis gesteld worden door de Belgische autoriteiten van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Italië in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd. Uit recente rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy - Report on the situati[on] of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo, May 2011), kan bovendien worden opgemaakt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-II-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten waarbij niet op voorhand vaststaat dat met geen

aanspraak op opvang heeft dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen. Een kopie van beide rapporten werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene.

De betrokkene verklaarde geen familie te hebben in België of Europa. De toepassing van artikels 7 en 8 is dan ook niet mogelijk.

Gevraagd naar de toestand van betrokkene zijn gezondheid stelde de betrokkene geen gezondheidsproblemen te hebben.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen is er dan ook geen aanleiding om te stellen dat een overdracht aan de Oostenrijkse instanties strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt ook besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag. Deze komt toe aan de Italiaanse autoriteiten met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20.1.b/c van Verordening 343/2003.”

Dit is de bestreden beslissing.

1.5. Via een schrijven van 3 april 2012 willigden de Italiaanse autoriteiten het terugnameverzoek alsnog formeel in.

2. Over de rechtspleging.

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, er kan derhalve niet worden ingegaan op zijn vraag om de kosten van het geding ten laste van verweerder te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), en van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten) iuncto artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Verwerende partij overweegt dat de asielaanvraag aan Italië toekomt omdat deze door “tacit agreement” de vraag tot overname zou aanvaard hebben.

Italië heeft eenvoudigweg niet op de vraag tot overname van verwerende partij van 26 januari 2012 op grond van 16.1, c van de Dublin Verordening geantwoord omdat het land door de toestroom van vluchtelingen uit Noord-Afrika naar aanleiding van de Arabische Lente niet meer aan haar internationale en Europeesrechtelijke verplichtingen onder andere in zake asielbehandelingen kan voldoen.

Italië heeft bij deze humanitaire crisis de hulp van de Europese Unie ingeroepen. Het UNHCR heeft de Lidstaten waartoe België behoort, gevraagd om hun verantwoordelijkheden op te nemen en solidair te zijn met Italië.

Verschillende NGO's hebben onbetwistbaar aangegeven dat de humanitaire crisis in Italië het land niet langer in staat stelt om de asielaanvragen te kunnen behandelen in overeenstemming met de Europeesrechtelijke opgelegde minimumvereisten.

Het Duitse ProAsyl wijst er op dat de Dublin II kandidaat-vluchtelingen die naar Italië worden teruggestuurd onvoldoende opvang krijgen omdat deze quasi onbestaande is (http://www.proasyl.de/fileadmin/fmdam/q_PUBLIKATIONEN/2011/Italyreport_en_web_ENDVERSION.pdf). Zie ook de vaststellingen van het Zwitserse OSAR (<http://www.unhcr.org/refworld/country,,,ITA,,4e2699b92,0.html>) en het Noorse NOAS (<http://www.noas.org/file.php?id=379>), “The Italian approach to

asylum: system and core problems”). Verzoekende partij wordt daarom bij verplichte terugkeer naar Italië aldaar onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 48/4 van voormelde Wet van 15 december 1980 of artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag van 4 november 1950 zoals gewijzigd of artikel 4 van het voormelde Handvest van 7 december 2007.

In die context heeft het EHRM bij herhaling bevestigd dat het terugsturen van Dublin II kandidaatvluchtelingen naar Italië die haar internationaalrechtelijke verplichtingen niet meer kan nakomen, neerkomt op de schending van artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag van 4 november 1950 zoals gewijzigd (AC Darmstadt, order of 09 November 2010 - 4 L 1455/10.DA.A(1)). Het speelt geen rol of verzoekende partij eerder asiel in Italië indiende (AC Frankfurt a. M., order of 17 January 2011 - 9 L 117/11.F.A). De minimum opvang in Italië overeenkomstig de Europeesrechtelijke richtlijnen wordt niet gewaarborgd voor verzoekende partij (AC Freiburg, order of 24 January 2011 - A 1 K 117/11).

Ook de impliciete blootstelling aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen door de repatriëring van verzoekende partij die vanuit Italië dreigt bij gebrek aan middelen om de asielaanvraag behoorlijk te behandelen maakt een schending van voormelde artikelen uit.

Uw Raad heeft eerder beslist dat verwerende partij niet onkundig kan zijn over deze omstandigheden zoals blijkt uit de bestaande en hoger geciteerde verslagen van NGO's en kenbare beslissingen van het EHRM zoals hoger geciteerd (R.v.V. 72.824 van 6 januari 2012).

De argumentatie die verwerende partij aanvoert om toch tot de stilzwijgende aanvaarding van Italië tot overname van het asiëldossier te besluiten gaat lijnrecht in tegen deze geciteerde verslagen van NGO's en de aangehaalde rechtspraak van het EHRM en kan daarom niet overtuigen of de bestreden beslissing schragen.

Bij gebrek aan deugdelijke motieven wordt de materiële motiveringsplicht geschonden.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd.”

3.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt, met vermelding van de toepasselijke reglementaire bepalingen, immers vastgesteld dat de Italiaanse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag en dat hij derhalve niet in het kader van deze aanvraag in België kan verblijven. Tevens wordt door verweerder uitvoerig toegelicht waarom hij van oordeel is dat hij geen gebruik dient te maken van zijn discretionaire bevoegdheid die hem de mogelijkheid biedt om de asielaanvraag van verzoeker door de Belgische asielinstantie te laten behandelen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoeker toe om met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen aan te wenden.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.2. Het artikel 4 van het Handvest van de grondrechten en het artikel 3 van het EVRM – die verzoeker ook geschonden acht – voorzien in een verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Verzoeker betoogt in wezen dat de grote toestroom van vluchtelingen naar Italië ertoe leidt dat hij niet meer de garantie heeft dat hij er op een degelijke wijze zal opgevangen worden en dat hij dreigt naar

zijn land van herkomst gerepatrieerd te worden zonder dat zijn asielaanvraag behoorlijk werd onderzocht.

Allereerst moet worden gesteld dat, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, de Italiaanse autoriteiten wel degelijk – weze het laattijdig – hebben geantwoord op het verzoek van verweerder om hem terug te nemen. Hij kan derhalve niet gevolgd worden in zijn bewering dat uit het niet beantwoorden van het terugnameverzoek op zich kan afgeleid worden dat de Italiaanse autoriteiten dusdanig overspoeld worden door vluchtelingen dat zij niet meer bij machte zijn om aan hun internationale en Europees-rechtelijke verplichtingen inzake de behandeling van asielaanvragen te voldoen.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de problemen waarmee de Italiaanse autoriteiten kampen ingevolge het feit dat zij geconfronteerd worden met veel asielaanvragen. Verweerder heeft uiteengezet dat verzoeker niet aangaf persoonlijk op een incorrecte wijze te zijn behandeld door de Italiaanse autoriteiten, dat de Italiaanse autoriteiten zeven dagen op voorhand zullen verwittigd worden van zijn komst, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden en dat uit recente verslagen blijkt dat vreemdelingen die in het raam van de verordening 343/2003/EG naar Italië terugkeren door de luchthavenpolitie geholpen worden om in contact te treden met de bevoegde autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een reeds ingediende asielaanvraag verder te laten behandelen. Deze uiteenzetting vindt steun in de stukken van het administratief dossier. Er blijkt derhalve niet dat specifiek de asielzoekers die, ingevolge de toepassing van de verordening 343/2003/EG, naar Italië teruggestuurd worden niet in de mogelijkheid zijn om hun asielaanvraag te laten behandelen en dat er een reëel risico bestaat dat zij zonder meer worden gerepatrieerd naar hun land van herkomst.

Het gegeven dat het Italiaanse opvangnetwerk, net zoals het Belgische, op bepaalde tijdstippen verzadigd is laat evenmin toe te besluiten dat verzoeker dreigt te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Uit het verslag van OSAR, dat aan de Raad werd overgemaakt, blijkt immers dat vluchtelingen die op basis van de verordening 343/2003/EG naar Italië teruggestuurd worden normalerwijze een opvangplaats wordt toegewezen. Er moet daarenboven worden geduïd dat verzoeker aangaf dat hij reeds 14.000 dollar spendeerde aan zijn reis naar Europa, zodat mag verondersteld worden dat hij niet onvermogen is en hij, indien hem niet onmiddellijk een opvangplaats zou kunnen toegewezen worden, zelf kan instaan voor een tijdelijke accommodatie.

De algemene verwijzing door verzoeker naar een aantal verslagen en rechterlijke uitspraken doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen inzake zijn specifieke situatie.

Een schending van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten en artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juli tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK